

August 1821 ved en Lov af 1851, der siger, at dette Tvangsarbejde kan ogsaa udføres paa anden faerlig Maade, idet den Paagjældende kan udleies til Private eller til Lehnsmanden paa en Maade, som jeg ikke nærmere skal indlade mig paa; men jeg tror, at hert ligger en Tanke, som fortjener at benyttes, nemlig, at man lader det, der indkommer ved Tvangsarbejde, komme det paagjældende Fruentimmer til Gode. Jeg turde maaffe i Forbindelse hermed berøre et andet Punkt, nemlig Barigheden af den paagjældende Børnefaders Forpligtelse til at svare Bidrag til de uægte Børn. I saa Henseende har Lovudkastet ganske bibeholdt de hidtilgjældende Bestemmelser, hvorefter Børnefaderens Forpligtelse vedvarer indtil Børnets 14de Aar; tidligere var det, som bekendt, indtil det 10de Aar; men ved Forordningen af 6te December 1839 blev det udvidet til det 14de Aar. Jeg veed imidlertid ikke, om der er tilstrækkelig Grund til at beholde denne Grændse. Jeg ser egentlig ikke, naar den ugifte Moders Forpligtelser vedvare til Børnets 18de Aar, hvilket ogsaa er bibeholdt i dette Lovudkast, nogen rimelig Grund, hvorfor Faderens Forpligtelse skal ophøre med Børnets 14de Aar. Det kan være, at man kan gjøre Bidraget noget mindre for de senere Aar, fordi det i de Klasser, her er Tale om, jo er almindeligt, at Børnet fra det 14de Aar selv kan bidrage. Noget til dets Underhold; men jeg i det Mindste kan ikke finde nogen rationel Grund til, at Underholdningsbidraget ophører for Faderen med Børnets 14de Aar, naar Moderens vedvarer til Børnets 18de Aar. I Sammenhæng med den Bei, Lovgivningen i saa Henseende er gaaet, nemlig fra Ilet ingen Forpligtelse til det 10de Aar og saa til det 14de Aar, vilde det være, om man nu her gif til det 18de Aar. — I det følgende Kapitel er naturligvis Bestemmelsen om Forsørgelsesstedet den, der fortrinnsvis drager Opmærksomheden hen paa sig. Jeg kan ikke negte, at jeg sympatiserede i høi Grad med Udkastet, saaledes som det ifjor var forelagt af Regjeringen, og som det kom fra Kommissionen. Jeg er af samme Mening, som Regjeringen var ifjor, og som den formodentlig endnu er, at det vilde være rettest, om man fortrinnsvis valgte Fødestedet og indskrænkede Bestemmelsen om Erhvervelse af Forsørgelsesret ved en vis Lids Ophold. Det kan dog vist ikke negtes, at man kun ad denne Bei kan komme bort fra de meget forargelige Machinationer, der drives for at skaffe slige Fattige over paa andre Kommuner. Det er en praktisk Grund, der forekommer mig at overvie de Betragtninger, som saaledes fra et meget abstrakt Standpunkt gjøres gjældende om, at det dog er saa naturligt, at den Kommune, hvor den Fattige har havt Ophold, og som har draget Fordelen af hans Arbejde, ogsaa er den, der understøtter ham i Trangstilfælde; thi Sagen er dog den, at det, som det rigtig er bemærket i Landsthinget, vil være meget sjældent, at

en Kommune har havt nogen egentlig direkte Nytte af saadanne Personer, der komme til at trænge til Fattighjælp, det vil kun være et meget ringe Bidrag, Kommunerne har faaet fra saadanne Personer. Den hele Betragtning har derfor ikke meget for sig; derimod erkjender jeg fuldkommen, at det lige overfor de paagjældende Fattige kan være overordentlig haardt, naar det kommer til at stille sig saaledes, at den Paagjældende, der i længere Tid havde været bosat i en Kommune, pludselig skal rives op derfra og sendes hjem til en anden Kommune, Fødestkommunen. Derfor kan jeg naturligvis heller ikke gaa ind paa denne Bestemmelse ganske pur og bar, saaledes at Fødestedet uden Videre skal lægges til Grund for Erhvervelse af Forsørgelsesret; men jeg vilde nødvendigvis kræve den Begrændsning, at, naar den Paagjældende for Ex. havde havt 10 Aars Ophold i en anden Kommune, maatte Understøttelsen gives ham der, saa at det ikke kunde fordrres, at han skulde hjemsendes til den anden Kommune. Jeg kan imidlertid meget godt forstaa, at Regjeringen er gaaet af Veien for den overordentlig intensive Modstand, som dette Punkt mødte i Landsthinget, og i Serdeleshed da det vistnok ikke er urimeligt, at Bestemmelsen ogsaa her i Thinget vilde møde en Del Modstand, men jeg kan heller ikke negte, at jeg da fuldkommen billigere, at man er gaaet den Bei at forlænge den Tid, som der behøves for at vinde Forsørgelsesret i en anden Kommune. Det forekommer mig, at det er i høi Grad rigtigt og naturligt, at ikke et kort Ophold skal være tilstrækkeligt, men at man, naar man gjør denne Betragtningssmaade gjældende, da kræver et saadant Ophold, som kan siges at knytte den Paagjældende til Kommunen. Det forekommer mig, at et Ophold af 10 Aar er nogenlunde i Overensstemmelse med Gangen i vor Forsørgelseslovgivning, der tidligere har havt 3 Aar, men som man senere har forlængt til 5 Aar. Jeg slutter mig altsaa til Bestemmelsen om 10 Aars Ophold, hvis man ikke vil beholde Fødestedet som Grundlag for Forsørgelsesretten. I det følgende Kapitel er der i § 36 en Bestemmelse, der, om den ikke er en af de praktisk vigtigste, saa dog i alt Fald er en af de Bestemmelser, der mest antyder en Forandring i det nu Bestaaende, nemlig for saa vidt der etableres den Regel, at Fattigbestyrelsen skal kunne kræve Refusjon hos den Paagjældende i hans levende Live for modtagne Fattigunderstøttelse. En saadan Bestemmelse har jo hidtil kun været gjældende for Kjøbenhavn, men derimod ikke for det øvrige Land. Jeg erkjender fuldkommen, og det vil vistnok Enhver erkjende, at der ingen fornøftig Grund kan være til i saa Henseende at have en forskjellig Regel for Kjøbenhavn og det øvrige Land; Spørgsmaalet er da blot, hvilken af de to Veie, der frembyde sig, man skal vælge, nemlig enten allevegne at fordrø Refusjon af den Paagjældende